

ΛΟΓΙΟΙ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ
ΕΝ ΤΩ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ

[Εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ Ἑθν. Ἡμερολογίου αὐτοδικαίως ἀνήκει μία μικρὰ τιμητικὴ θέσις εἰς τὸν ἐκ Κων/λεως νεαρὸν γελοιογράφον κ. Φ. Δημητριάδην, ὅστις ἐκόσμηι μέχρις ἐσχάτων τὰ αὐτόθι γελοιογραφικὰ φύλλα καὶ περιοδικὰ μὲ πλεῖστα ὅσα ἐπιτυχῆ σκίτσα ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Εἰς τὸ ἔμμετρον σατυρικὸν «Ἐμπρός», τὸ «Ἄνω Κάτω», τὰ εὐθυμογραφικὰ Ἡμερολόγια «Σατανᾶς» — «Περίδρομος», κλπ. συνεισέφερον ἐκλεκτὴν καὶ ἀφθονὴν τὴν συνεργασίαν του. Τὸν παρουσιάσομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἡμερολογίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν κάτωθι σκίτσων, τὰ ὁποῖα ἐπίτηδες ἐφιλοτέχνησε διὰ τὸ παρατιθέμενον χαριέστατον ἠθογράφημα ὀφειλόμενον εἰς τὴν κομπῆν γραφίδα τοῦ ἐν Κων/λει ἐγκρίτου ποιητοῦ καὶ λογογράφου κ. Κ. Γ. Μακρίδου.]

ΤΟ ΠΡΟΙΚΟΚΑΛΕΣΜΑ

Ἡ Κοκώνα Μαργίτσα, ἀπ' τὰ Ἐξη Μάρμαρα, στεφάνωνε τὴν Κυριακὴ τὸν μονάκριβό της γιὸ μὲ τὴν κόρη τῆς Κοκώνας Φρόσως ἀπ' τὸ Φανάρι

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα: ὁ κουμπάρος στὸν τόπο, τὰ κουφέτα παραγγελμένα, ἡ δὲ προῖκα στὴν ἐντέλεια.

Ἡ προῖκα στὴν ἐντέλεια; Μὰ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῆ καὶ ἀπὸ τὸ **ταράφι** τοῦ γαμπροῦ.

Τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐνίσχυσαν καὶ ἡ δυὸ κουνιάδες τῆς Μαργίτσας, αἱ ὁποῖαι, μ' ὅλο τὸν ξετρελαμὸ ποῦ εἶχαν στὰ νειᾶτα των, κατώρθωσαν νὰ μείνουν γεροντοκόριτσα. Καὶ τὰ γεροντοκόριτσα δὲν χωνεύουν τὰ νέα κορίτσια ποῦ παντρεύονται.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ Μαργίτσα ὑπέδειξε στὴν οἰκογένεια τῆς νύφης τὸ «προικοκάλεσμα». Ἡ πρότασις ἔγινεν ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν συμπεθέραν καὶ ὠρίσθη ὡς ἡμέρα ἡ προπαραμονὴ τοῦ γάμου.

* *

Αὐστηρὰ ὡς ἀνακριτής, βλοσυρὰ ὡς τελωνοφύλαξ, ἐξεκίνησε ἡ Κοκώνα Μαργίτσα διὰ τὸ Φανάρι, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὴν μίαν

κουνιάδα της και ἕξ εὐωνύμων τὴν ἄλλην — παρέδρους δικαστὰς τῆς ἐντελείας τῆς προικὸς.

Ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξε θερμῆ. Φιλιά βροχηδὸν ἐκατέρωθεν και κατόπιν ἐπίσημος παρουσίασις Μαργίτσας και Σίας εἰς τὰς προσκεκλημένας φίλας και γειτονίσσας τῆς Κοκώνα Φρόσως και τῆς κόρης της.

Ἦσαν δὲ ἐκεῖ συνηγμένα ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς Φαναριωτικῆς κοινωνίας: ἡ σύζυγος τοῦ ἀριστεροῦ δομεστίχου μετὰ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, ἡ ἀδελφὴ τοῦ μουχτάρη μετὰ τῆς μητρὸς της Σεβαστίτσας, ἡ ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου Ξηροκαμπίας, ἡ χήρα τοῦ Ἄρχοντος Παρασιτιζομένου μετὰ τὴν ἀδελφὴν της, δυὸ διδασκάλισσαι ἀπ' τὸ Μουχλιό, και ἄλλαι πολλαί, αἱ ὅποιαι, πρὶν ἔλθουν τὰ συμπεθερικά, εἶδαν και ἐξήτασαν κ' ἐθαύμασαν τὰ προικιά και τὰ ἡῦραν ὅλα τακτικά χωρὶς κανένα «κουσοῦρι».

— Ἔ! μὰ ἀφοῦ τὰ ἡῦρατε σεις τακτικά, περιττὸ ἦταν και νᾶρθουμε! εἶπεν ἡ Κοκώνα Μαργίτσα.

— Καλὲ πᾶ!.. Λόγος εἶν' αὐτὸς ποῦ λέγεται! εἶπεν ἡ Κοκώνα Φρόσω. Μπορεῖ ἔμεῖς νὰ τὰ νομίζουμε σωστὰ κ' ἐκεῖνα νᾶχουνε ἕνα σωρὸ κουσοῦρια.... Ἐλάτε, ἐλάτε, νὰ τὰ σεργιανίσετε.

Ἐξεκίνησε ἡ Κοκώνα Μαργίτσα ἀπὸ τὸ Φανάρι...

Ἡ προῖκα ἦταν ἐκτεθειμένη στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἐν πρώτοις μία στοίβα μεγάλη-μεγάλη και φουσκωτῆ, ἀπὸ μαξιλάρια και παπλώματα. Τὰ παπλώματα ἦσαν τέσσερα: τὰ δυὸ μπασμαδένια, τὸ τρίτον λαχουράκι, και τὸ τέταρτο, τὸ «πιό καλό», ἀπὸ ἀτλάζι. Τὸ τελευταῖον, φυσικά, προσεῖλκυσε τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν και ἔγινεν ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας ἐξετάσεως. Μαργίτσα και κουνιάδες τὸ ἔψαυσαν ἀλληλοδιαδόχως, δοκιμάζουσαι τὴν ποιότητα τοῦ ὑφάσματος, τὸ ἔτριψαν μετὰ τῶν δακτύλων, τὸ ἐχάϊδευσαν.

— Καλὸ ἀτλάζι μοιάζει.... ἄρα γε δουλεύτηκε και καλά; παρετήρησε ἡ Μαργίτσα, θέλουσα νὰ τὸ ἰδῆ και ἀνοιγμένο.

— Σωστὴ μιὰ ἑβδομάδα ἔβαλε ὁ χαλάτσης γιὰ νὰ τὸ κάνη. Ἄλλὰ χαλάλι του! Ἔκανε ἕνα σχέδιο ποῦ εἶνε τρέλα!

Τὸ πάπλωμα κατεβιδάσθη μετὰ πάσης εὐλαβείας ἀπὸ τὴν στοίβα και ἐξεδιπλώθη.

— Ὁραῖο! . . . ὠραῖο! . . . με' γειὰ νὰ τὸ χαλάσουνε! Εἶπαν ὅλες.

— Καλὸ εἶνε . . . εἶπε καὶ ἡ Μαργίτσα· μόνον ἓνα κουσουράκι ἔχει.

— Ποιό, Μαργίτσα μου;

— Ἔχει ῥαφές στὴ μέση τ' ἀτλάζι του . . . καὶ καμμιά φορὰ δὲν περνᾷ χρόνος κι' ἀρχίζουν τὰ τέτοια νὰ λυώνουν ἀπ' τὴ ῥαφή. Τώρα ὅλες τὰ κάνουν μονόφυλλα. Δὲν τὸ ξέρατε αὐτό;

— Ὅχι, νὰ σὲ χαρῶ! . . . Ἄλλ' ἄς ἔχουν τὴν ὑγείά τους, κι' ἄς τὰ λυώσουν καὶ προτῆτερα.

— Αὐτὸ εἶνε . . . ἄς ἔχουν τὴν ὑγείά τους.

Καὶ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε πρὸς τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ τῆς πετσέτες. Δυὸ λινὰ καὶ δυὸ ἄλλα μανδαπολένια· μιὰ ντουζίνα λινές πετσέτες, καὶ μιὰ ἄλλη ἀπὸ λευκὸ πανὶ γιὰ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν.

— Δείπουν μόνον ἡ πετσέτες τῆς κουζίνας, παρετήρησεν ἡ Φρόσω, προλαμβάνουσα νέαν παρατήρησιν τῆς Μαργίτσας. Ἄλλὰ κι' αὐτὲς θὰ μᾶς ἔλθουν ἀπόψε ἀπ' τὸ Τσαρσί.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον, ποῦ λείπει, Φρόσω μου.

— Καὶ τί ἄλλο λείπει, Μαργίτσα μου;

— Ἡ μάρκες . . . ὅλα εἶνε ἀμάρκωτα.

— Ἔχεις δίκαιο. Ἄλλ' ἐκεῖνες γίνονται καὶ ὕστερα εὐλογημένη.

— Ναί, ἅμα τὴν πατήσουν τὰ παιδιά, θαῦρη καιρὸ νὰ πιάσῃ κέντημα. Ἔτσι τᾶπαθε καὶ μιὰ γειτόνισσά μας κι' ἀκόμα ὅλα τὰ τραπεζιακά τῆς ἀμάρκωτα φυλάουν.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ κορίτσια εἶχαν προχωρήσει καὶ ἄρχισαν νὰ θαυμάζουν τὰ φουστάνια τῆς νύφης, καὶ ἰδίως τὸ ὀλόμαυρο «τῶν ἐπισκέψεων», ποῦ ἦταν ἀπὸ μεταξωτὸ καὶ ὅλο νταντέλλες ἀπ' ἐπάνω του ῥιχμένες. Ἦλθαν καὶ ἡ κουνιάδες, ἦλθε καὶ ἡ Μαργίτσα.

— Νὰ ἰδοῦμε σ' αὐτὸ τί θαῦρης νὰ πῆς, εἶπεν ἡ Φρόσω.

— Τὸ καλὸ-καλό. Αὐτό, ναί. Ὁραῖο φουστάνι! Δὲν ἔχει νὰ πῆ κανεὶς τίποτε . . . Καὶ τί μεταξωτὸ εἶνε;

— Γκρεναντίνα . . . καὶ 60 γρόσια τὸ μέτρο ἂν ἀγαπᾷς.

— Ἡ τιμὴ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ὑπάρχουν κι' ἀκριβώτερες γκρε-

ναντίνες· ἀλλ' ὅλες εἶνε ἓνα πράγμα· σκάνουν πολὺ γλήγορα. Ποῦ τ' ἀθάνατα ἐκεῖνα τὰ γκρά τῆς ἐποχῆς μας. Τώρα ὅλα τέτοια, ψεύτικα, τὰ κάνουν.

Εἶπε τὸ στρογγυλό της καὶ σ' αὐτὸ ἡ πεθερά. Καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τῆς ῥόμπες καὶ τὰ ματινεδάκια.

— Αὐτὴ ἐδῶ ἡ ῥόμπα θὰ εἶνε βέβαια ἡ καλή της.

— Ναί, ποῦ θὰ τὴν φορέση τῆ δεύτερη ἡμέρα τοῦ γάμου.

— Καλούτσικη εἶνε... Μόνε... ἡ κορδέλλες της δὲν μοιάζουν ὀλομέταξες...

— Ὀλομέταξες, νὰ σὲ χαρῶ.

— Ἔτσι δείχνουν, μὰ ἔχουν καὶ βαμβάκι μέσα... Γελαστήκατε.

— Κι' ὁ φιόγγος ποῦ δένει μπροστά, μοῦ φαίνεται σὰν κομματι φτωχικός, παρατήρησεν ἡ μιὰ κουνιάδα.

— Καὶ ἡ νταντέλλες τοῦ λαιμοῦ δὲν πηγαίνουν στὸ χρῶμα, παρατήρησε καὶ ἡ ἄλλη.

— Καὶ ἡ οὐρὰ ἀναλόγως μὲ τὸ μπόϊ τῆς νύφης σὰν κοντὴ πέφτει, εἶπε καὶ πάλιν ἡ Μαργίτσα.

— ... Σωστὴ μιὰ ἑβδομάδα ἔβαλε ὁ χαλάτσος ...

Ἡ Φρόσω ἄρχισε νὰ φουρκίζεται μ' αὐτὲς τῆς παρατηρήσεις. Ἀλλὰ τὸ ἐπολιτεύετο. Τί νὰ κάνη; Γιὰ τὸ χατῆρι τῆς κόρης της ἔκανε τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τὰ κατάπινε.

Ἡ ἰποκαμίσες, καὶ ἰδία τὰ παντελόνια, ἐξητάσθησαν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος κυριολεκτικῶς, τὰ κορίτσια περιορίσθησαν «ἀπὸ ἄντροπὴν» εἰς τὴν ἐξέτασιν μόνον τῶν νταντελλῶν καὶ τῶν κεντημάτων. Ἡ ὑπανδρες ὁμως ἐπεξέτεινον τὰς ἀνιχνεύσεις των θαρραλέως καὶ εἰς ἄλλας λεπτομερείας... Ἡ γέρθη δὲ ζωηρὰ συζήτησις ἐὰν τὰ δενόμενα εἶνε τὰ «βολικώτερα» ἢ τὰ κουμπωόμενα, ἡ τέλος τύπος μικτὸς κουμπωομένων καὶ δανομένων. Ἡ Κοκκῶνα Φρόσω εἶχεν ἔλθει πιά «ὡς τὸν λαιμό». Ὅτε δὲ καὶ μιὰ ἀπ' τῆς κουνιάδες, ἀπ' τὰ γεροντοκόριτσα, ἠθέλησε νὰ ἀποφανθῆ γνώμην ἐπὶ τοῦ λεπτεπιλέπτου τούτου ζητήματος, δὲν ἐβάσταξε πλειά, ἀλλὰ τῆς τῶκοψε στρογγυλά:

— Ἐσὺ εἶσαι κορίτσι ἀκόμη καὶ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια...

Ἦταν ἡ πρώτη ἀψιμαχία μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων τῶν συμπεθερικῶν. Ἡ δευτέρα ἐπέπρωτο νὰ συναφθῆ κρατερὰ ἐπὶ

τῶν καπελλίνων. Τρία εἶπαν πῶς θὰ ἔκαμναν καὶ δὲν εἶχαν ἐκεῖ παρὰ δύο μόνον, τὸ δὲ *καλὸ* — ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάνη καλὸ! Κάτι κορδέλλες πρόστυχες! κάτι φτερὰ πτωχικά! Καὶ ἀντὶ πέντε, βάλανε μόνο τρία!

Ἡ γρίνια ὠξύνετο ὀλονέν. Ἡ καταιγὶς ἤρχισε νὰ μυκᾶται. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἤρχουν τὰ σχόλια ἐπὶ τῶν προικιῶν, ἐπεξετάθησαν καὶ ἐπὶ τῶν φορεμάτων τῆς Κοκῶνας Φρόσως. Ἦτο ἐκεῖ καὶ τὸ φουστάνι ποῦ θὰ ἐφοροῦσε στὸ γάμο. Τὸ εἶδαν, τὸ ἐξήτασαν καὶ δὲν ἔλειψαν νὰ τὸ σχολιάσουν καὶ αὐτό. Πῆρε δὲ τ' αὐτὶ τῆς Φρόσως καὶ μίαν κατ' ἰδίαν κουβένταν τῶν κουνιαδῶν:

— Ἀντὶ νὰ εἶνε *γκρά*, τῶκανε *ντρά*. Καὶ νὰ ἦτανε τοῦλάχισ-

«... Ἠγέρθη δὲ ζωηρὰ συζήτησις ἐὰν τὰ δεινόμενα ἢ τὰ κουμπωνόμενα εἶνε τὰ βολικώτερα...»

στον ντρά τῆς προκοπῆς, στὸ διάβολο. Τὸ ἔκανε ὅμως θαμπό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ φορέσῃ σὲ κηδεῖα.

* * *

Αὐτὸ ἦταν ἡ τελευταία σταγὼν, διὰ νὰ ὑπερεκχειλίση τὸ ποτήριον. Ἀλλὰ πάλιν ἡ Φρόσω, καλὴ καὶ ὑπομονητικὴ, συγκρατήθηκε. Κατὰ τὰ τραταμέντα ὅμως, ἐκεῖ ποῦ ἡ Κοκῶνα Μαργίτσα ἀνακάτεψε περίφροντις τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ τῆς διὰ νὰ ῥοφήσῃ καὶ τὸν τελφὲ καὶ ἰδῆ στὸν πάτο τὴν τύχη τοῦ γιουῦ τῆς, ἔξαφνα θυμήθηκε... τὰ λουτρικά.

— Καὶ τὰ λουτρικά; Καλέ, ξεχάσαμε, στὴν φούρια μας, νὰ δοῦμε τὰ λουτρικά;

— Ἄ! ἐκεῖνα πιά ἀπὸ σᾶς θὰ τὰ ἰδοῦμε, Μαργίτσα μου.

— Πῶς ἀπὸ μᾶς;

— Καὶ καλά, δὲν ἔξερεις πῶς τὰ λουτρικά εἶνε τοῦ γαμπροῦ;

— Τοῦ γαμπροῦ τὰ λουτρικά; Ἄς κάνω τὸ σταυρό μου.

— Καλ' ἔλα στὰ σύγκαλά σου, Μαργίτσα μου.

Ζήτημα σπουδαῖο, ζήτημα ἀρχῆς, ζήτημα ἀρμοδιότητος!

“Ολες ἡ Φαναριώτισσες συνετάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῆς Φρόσως, πῶς τὰ λουτρικὰ εἶνε τοῦ γαμπροῦ.

— Καλέ, μὰ θέτε νά με πάρετε πῶς κατέβηκα ἀπ’ τῆς Λύτρης καὶ δὲν ξέρω τὸν κόσμο! ἀνεφώνησεν ἡ Μαργίτσα.

Καὶ ἡ συζήτησις, ἀνάψασα στὰ καλά, δὲν ἄργησε νὰ ἐκτραχυνθῇ. Εἶπαν αἱ μὲν, εἶπαν αἱ δέ, λόγια πικρὰ ἀντηλλάγησαν, καὶ ὅταν πιά ἡ γλῶσσοις κουράστηκαν, ἡ Κοκώνα Μαργίτσα εἶπεν ἐν ὅλῃ τῇ πενθερικῇ της σοβαρότητι καὶ τελεσιγραφικῶς :

— Νὰ σοῦ ’πῶ, Φρόσω μου: ξέρεις πολὺ καλά πῶς στὰ ’δικά μας τὰ μέρη ὅλα εἶνε τῆς νύφης κι’ ὁ γαμπρὸς δὲν σκοτίζεται

γιὰ τίποτε. Βγάζει τὰ παπούτσια του καὶ μπαίνει στὸ σπίτι τῆς νύφης χωρὶς νὰ ἔχη μαζί του οὔτε παντοῦφλες. “Ὅ, τι λοιπὸν ἡῦρα ἀπ’ τοὺς γονεῖς μου, ἐκεῖνο θέλω νὰ γίνῃ καὶ στὸ παιδί μου.

Παράβλεψα σέ τόσα καὶ τόσα. Κάματε τὸ ἀτλαζένιο πάπλωμα μὲ ὄαφή στή μέση καὶ δὲν εἶπα τίποτε.

’Αφήκατε ἀμάγκωτα τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ τῆς

πετσέτες, χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ τὸ κάνω ζήτημα. ’Αντὶ τρία καπέλλα ποῦ ὑποσχεθήκατε, κάνατε δύο μόνον καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάνῃ καπέλλα. ’Απ’ ὅλες τῆς ῥόμπες σας καμμιά δὲν ἀξίζει, οὔτε μιὰ φτωχοπούλα θὰ κατεδέχετο νὰ τῆς φορέσῃ. “Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τᾶφαγα καὶ τὰ κατάπια γιὰτ’ εἶμαι καλή. ’Αλλ’ ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! “Ααα! “Αμα εἶσαι πολὺ καλή, σὲ καβαλλικεύουν κι’ ὅλας. Τὸ νὰ λείψουν ἀπ’ τῆ προῖκα τῆς κόρης σου τὰ λουτρικὰ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ παραδεχτῶ ποτέ. Λουτρικὰ ἀπὸ ’μᾶς μὴ περιμένετε. “Εχετε ἀκόμα δυὸ μέρη νὰ φροντίσετε. ’Εκτὸς ἂν θέλῃς νὰ παντρέψῃς τὴν κόρη σου ἄλουστη.

— « ὁ γαμπρὸς βγάζει τὰ παπούτσια του καὶ μπαίνει στὸ σπίτι τῆς νύφης... »

* * *

Καὶ λαβοῦσα ἡ Κοκώνα Μαργίτσα τὴ μιὰ κουνιάδα της ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἄλλην ἐξ εὐωνύμων εἶπε μὲ μισὸ στόμα ἓνα

άντιο καὶ τὲς ἐπέστρεψε στὰ Ἑξη Μάρμαρα χολοσκασμένη καὶ κατασυγχυσμένη.

— Καλλίτερα νάσπανα τὸ πόδι μου παρὰ νὰ πήγαινα! εἶπεν

— ... Καλίτερα νάσπαζα τὸ πόδι μου παρὰ νὰ πήγαινα...

«ἐμπιστευτικῶς» καὶ ἐν κοντολογία στῆς γειτόνισσες ποῦ τὴν περιμένανε στὴν πόρτα.

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἔλεγε τὸ Τριαντάφυλλο μὲ λόγια πικραμένα:

- « — Ἡ Μοίρα τί τὴν ἔδωκε τὴν ὀμορφιά σ' ἐμένα;
ἀφοῦ στὸν κόσμον μιὰν ἀγγὴ γεννιέμαι καὶ πεθαίνω;
Μὲ βροῖσκει ἡ κόρη ποῦ περνᾷ ἔς τοὺς κήπους ἀνθισμένο,
καὶ μὲ καρφώνει ἀλύπητα ἔς τὴν ἄσπρη τραχηλιά της·
μὲ πλέκ' ἡ ἄλλη λιγερὴ στολίδι στὰ μαλλιά της...
κι' ὅποιος περάσῃ καὶ μὲ ἰδῇ νὰ ζήσω δὲν μ' ἀφίνει! »
- Καὶ τὸ Σκουλήκι τ' ἄκουσε κι' ἀπόκρισι τοῦ δίνει:
- « — Κι' ἂν ζήσῃς μόνον μιὰν ἀγγή, τόση ζωὴ ποῦ φθάνει
τριαντάφυλλο ποῦ ζῆ πολὺ τὴν ὀμορφιά του χάνει ».
Πικρὰ ἀλήθεια: ὅ,τι περνᾷ, χάσῃ διπλῆ σκορπίζει
νὰ ἦταν αἰώνια ἡ ὀμορφιά δὲν θ' ἄξιζε ὅ,τι ἀξίζει!

(Ἐκ τῶν τοῦ γάλλου
ποιητοῦ Abis)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ